

உ

சிவமயம்.

யர்ழ்ப்பர்ணம் உரும்பராய்

பாத்தைதப்புலக் கருணாகரவிநாயகர்

தோத்திரப்பாமலை.

1-ம் பாகம்.

ஆக்கியோன்:

வயாவிளான் உரும்பராய்

புரீ. க. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள்

KALANIDI PRESS, —POINT PEDRO.

1926.

உ

சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணம் உரும்பராய்

பாத்தைப்புலக் கருணாகரவிநாயகர்

தோத்திரப்பாமலை.

1-ம்பாகம்.

இது

தொடுவாய்ராச்சியத்தில் உத்தியோகஞ்செய்யும்,

உரும்பராய் மலர்ய்யூனியன்

வர்ஷிபிரமுதிதர்கள் கைள்விப்படி

வயாவிளாள் உரும்பராய்

ஸ்ரீ. க. வேலுப்பிள்ளை

அவர்களால் இயற்றப்பெற்று,

ஷெ. மலர்ய்யூனியன் பிரமுதிதர்களால்

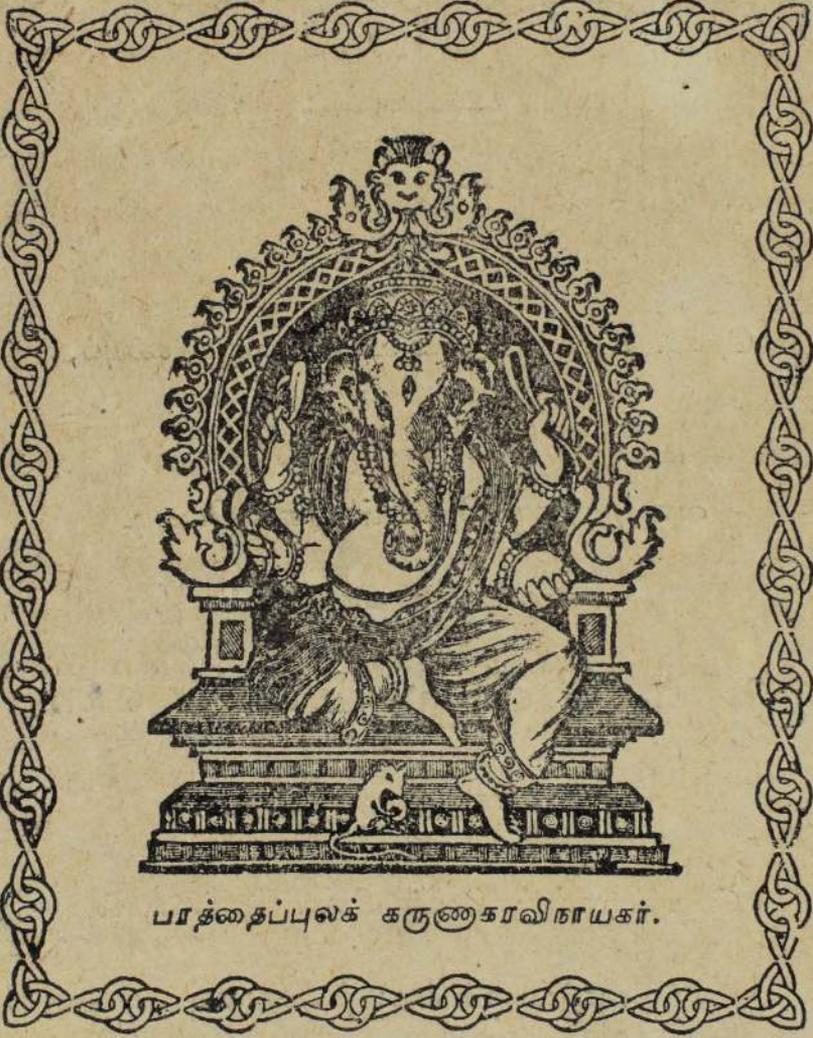
யாழ்ப்பாணம் பருத்தித்துறை

கலாநிதியந்திரசாலையில்

பிரகடனஞ்செய்விக்கப்பட்டது.

—o—o—o—

1926.

பரத்தைப்புலக் கருணாகரவிநாயகர்.

2 ம் பாகம் விரைவில் வெளிவரும்.

K. V.

பரத்தைப்புலக்கருணாகரப்பிள்ளையார் சேத்திரசாதகஞ்சி.

இவ்வாலயம் யாழ்ப்பாணத்தை அரசுபுரிந்த தமிழ் அரசனாகிய விசயகூளங்கைச்சக்கரவர்த்திகாலத்திற்குள்ளேயுள்ள பூர்வ ஆலயங்களிலொன்றென்று மதிக்கப்படுகின்றது. பலவிதமரங்களடர்ந்து சூழ்ந்திருந்த இவ்விடத்தில் ஓர் அரசவிருட்சத்தின் கீழ் வெண்கல்லாலான ஒரு பிள்ளையார் இலிங்கம் இருந்ததென்பதும், அது தோன்றியகாலம் விதம் ஒருவர்க்குந்தெரியாதென்பதும், பாட்டசாரிகளும் இக்கிராமவாசிகளும் அவ்விலிங்கத்தை விசுவாசித்துப் பூசித்து வந்தனரென்பதும், அவ்வழியால் ஆசிரயபரிவர்த்தனஞ்செய்துவந்த மேற்படி சக்கரவர்த்தி அதனைத் தானுங்கண்டு பூசித்து, தன்கோரிக்கையனுகூலமுறவருள்புரிந்தமைகண்டுவகைபூத்து அவ்விடத்தில் சிறிய ஒரு ஆலயத்தைச் செங்கற்களால் ஆக்குவித்து வைத்தனரென்பதும், அச்செங்கற்கட்டடம் ஒல்லாந்தரசரால் இடித்தெறியப்பட, பின் குழைமண்கொண்டு கருணாகரர் எனப்பெயரிய ஐயரொருவர் அதனைப்புதுக்கித் தம்பெயரைமுன்னிட்டுக் “கருணாகரப்பிள்ளையார்” என வழங்கவைத்துவந்தனரென்பதும் கர்ணபாரசம்பரைக்காதையாம்.

இதன்பின் இவர்வழித்தோன்றலாய் இற்றைக்குச் சமார் 150 வருடங்களின்முன்னிருந்த சபாபதிஐயர் அதற்கு அர்ச்சனைசெய்துவருவாராயினர். அக்காலத்தில் உரும்பராயில் (வந்து)வசித்த தில்லையர் வேலாயுதரென்பார் இவ்வாலயத்தை ஒரு சிறிய சாந்துக்கட்டடமாய்க் கட்டுவித்துக் கிரமமாய்த் தினம் ஒருவேளைப் பூசைநிகழும்படிசெய்துவிட, மேற்படி சபாபதிஐயர் பரமஐயர் புத்திரரான அப்புக்குட்டிஐயர் (இற்றைக்குச்)சில வருடங்களின்முன் சாந்துக்கட்டடமாய் மகாமண்டபம் நிருத்தமண்டபம் தம்பமண்டபம் முன்றையும் முடிப்பித்துத் தங்கள் அதிகாரத்தின்கீழ்வைத்து நடத்திவந்தனர். அந்நாட்களில் தின அர்ச்சனையும், விசேடகாலங்களில் அலங்காரவிழாவும், கந்தபுராணப்படிப்பும் நிகழ்ந்துவந்ததன்றிக் கொடித்தம்பம்நாட்டித்துவசாரோகணம், அவரோகணம், ரதோற்சவம், தீர்த்தோற்சவம் நடத்தப்படவில்லை.

5

இதன்பின் 1910 ம் ஆவணிமீ 26 நட உரும்பராய்ப் பிரபலவைத்தியர், வயிரவநாதர் வல்லிபுரம் என்பார் தம்செலவில் ஓர் கொடித்தம்பத்தைச் செய்வித்துக்கொடுத்து ஒரு விழாவையுமேற்று நடப்பித்துவந்தனர். அன்றுமுதல் ஆவணிச்சட்டியில் துவசாரோகணமாகி விழாக்கொண்டாடப்பட்டுவருகின்றது. இங்கே எண்ணற்ற அடியார் பிணிக் கம்பெற்றும், வேண்டிய இட்டசித்திகளைப்பெற்றும், ஓடி கருணாகரப்பெருமானின் அனுக்கிரகத்தை அடைந்தார், அடைகின்றார் என்பதை மறுத்துக்கூற யாரேனும் ஒருப்படார்.

இவ்வாறு கிருபாவாரியாய்விளங்கும் விநாயகப்பெருமானைத் தத்தஞ்சிந்தாலயத்திற்றினம்வட்டஞ்செய்து இட்டசித்திபெற்று அடியாராய்வேண்டுமென்னும் பேரவாவோடு இயற்றியுள்ள இக்கவிமாலையைச் சைவாபிமானப்பிரபுக்களான எம்நண்பர் ஏளனஞ்செய்யாது அன்போடும்பயபத்தியோடும்துற்றுப்பாராட்டி மதிப்பாரென்பதே எம்பூரணசித்தாந்தம்.

க. வே.

உரும்பராய் மலாய் யூனியன் மாண்பு

பற்பலதேயத்துள் வாவிபர்பல்லோர்தம்
 பதிவிடுத்துத்தொடுவாய்ராச்சியம்புக்யர்ண்டும்
 கற்றவங்கிலேயகலாஞானத்தாலே
 கதித்தபலபலவிதவுத்யோகங்கொண்டார்
 சொற்றுமவர்சேர்ந்துதங்களுருக்கேதுஞ்
 சுகம்புரிந்தார்பொதுநலமாயென்றார்சொல்வர்
 அற்புதுதும்முரும்பைமலாய்யூனியன்சீ
 ரார்க்கும்முன்மாதிரியென்றறையலாமே. (க)

மதிமதியோர்தொகை திரட்டும்வகையையாண்டு
 வரையறுத்துவிர்த்திசெய்துநியதியாக்கி
 இடையளிப்பதெவையெவைக்கென்றனுமித்தீந்தீர்
 ஈகின்றீர்வமென்றுமெழுதிக்கொண்டீர்
 நிதியிரங்காலோபியருக்கிருந்தென்கல்லா
 நிலையுடையரவராம்நும்நிலைபாராட்டித்
 துதிவழங்கார்யார்நுமதுசெயலைக்கேட்கத்
 துஞ்சிவெட்கமடையாரார்சொல்லுங்காலே. (உ)

சாற்றுமும்முராலயங்கடனக்குவித்யா
 சாலைக்குவள்ளவிடர்தனக்குநிந்தைச்
 சீற்றமுளகொடியகுடிவகையையுங்கள்
 தேசத்தாற்றுரத்திவிடுவதற்குநீங்க
 னேற்றநிதியுதவிவிட்டீரின்னுஞ்செய்ய
 வெதுவிருக்குததைச்செயவேயெண்ணிக்கொண்டீர்
 போற்றுமுங்கள்பெருஞ்செயலைப்பிறாரர்கொண்டார்
 புகழாதோவுமைப்புலவர்சங்கந்தானே. (ஈ)

சூசன வக்கணை.

மிக்க சிறிய உருவத்தைக்கொண்ட இப்புத்தகத்திலுள்ள கவிகள் உரும்பராய்ப் பரத்தைப்புலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கருணாகரப்பிள்ளையாரை அடியாராயுள்ளோர் தங்களிதயாலயத்திலே வட்டஞ்செய்து இட்டசித்திகளையடைதற்பொருட்டு உரும்பராய் மலாய்யுனியன்பிரமுதித சைவாபிமானப்பிரபுக்களால் “சுதேசநாடடியப்” பத்திராதிபரும் மாணேசருமான ஸ்ரீ. க. வேலுப்பிள்ளையவர்களைக்கொண்டு இயற்றுவிக்கப்பட்டது.

ஒரு ஆலயத்தை உண்டுபண்ணிப்பெறும்பலன் அவ்வாலயத்தையடைந்து மனம் வாக்குக் காயங்கொண்டு தியானித்துத்துதித்து வணங்கியே பெறவேண்டியிருத்தலானும், தோத்திரக்கவிகளாற்பெறும்பலனோ தம்வீடுகளிலும், இடர்ப்போது மகிழ்ச்சிப்போது எவ்விடங்களிலும், நிற்கும் இருக்கும் படுக்கும் எழும் நடக்கும்போதுகளிலும், பாடியும் கேட்டும் தியானித்து எக்கணத்திலும் பெறக்கூடியதாயிருத்தலினும், ஆலயத்தைஆக்கும்பலனிலும், இப்பலன் பல்லாயிரமடங்கு பெரிதாமென்பதே ஷைபிரபுக்கள் சித்தாந்தம். ஈசரபத்தி எட்பிளவளவில்லாதவரும் பாச்சுவைக்கொண்டு அப்பாக்களை அவாவிப் பாடஞ்செய்து பாடுவது யாண்டுங்காணும் வழக்காயிருத்தலினும், பத்தியறியாத நீசருக்கும் அவ்வழக்கத்தின்பலன் “முசுருந்தன்பலன்” போல் லபிக்கிருப்பதினும், இப்புண்ணியத்தைப் பெரிதென்க யாரும் பின்னில்லாரென்பதே எம்சித்தாந்தமுமாம். ஆதலால் கருணாகரப்பெருமானின் அடியாராயுள்ள ஆண் பெண் பாலர் முதியோர் யாவரும் இப்புத்தகத்தை அன்போடு வாங்கிப்படித்து மனனஞ்செய்து ஷைபெருமானை ஆலயத்திலும், யாண்டும் தோத்திரித்துய்யும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேம்.

இப்புத்தகத்தைப் பரோபகாரசந்தையும் தேசாபிமானமும் பாஷாபிமானமுங்கொண்டு தங்கள்செலவில் அச்சிடுவித்து வெளிப்படுத்திய ஷை உரும்பராய் மலாய்யுனியன்பிரமுதித பிரபுக்களுக்கு எமது நன்றியறிதலான துதிசொல்லுகின்றேம்.

இங்நனம்.

ச. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

உரும்பராய்தேய்து.

சா ற் று க வி க ள் .

புலோலி

பிரமபுரீ. ம. முத்துக்குமாரசுவாமிக்குருக்கள்
அவர்கள் சொல்லியது.

—o—o—o—

மானவர்சிந்தாலயத்துவட்டநிதமேபுரியவரவோம்பன்
மேனவிலோர்கவிமாலையெனவுரும்பைமலாய்யுன்யன்மேலார்வேண்ட
வானவருந்துதிவயவைவளர்வேலுப்பிள்ளை தமிழ்வாணனின்ப
ஞானவரம்பொலியுமிந்தத்தேத்திரமாலையையற்றியீந்தானன்றே. (க)

பிரமபுரீ. ச. சுப்பிரமணியசாஸ்திரிகள்

அவர்கள் சொல்லியது.

—o—o—o—

சீர்மேவுகருணாகரப்பேர்மேயசித்திவிநாயகன்றுதியேசெறிந்துவாய்ந்த
பேர்மேவுதேத்திரப்பாமாலைசெய்துபிரியமிகுமடியவர்களோதவைத்தான்
பார்மேவுகவிவாணர்திலகமாளுண்பண்டிதன்சற்சனம்திக்கும்பான்மை
[மிக்கோன்
ஏர்மேவுவயவைநகர்வேலுப்பிள்ளையெனுநாமந்திசைபரவுமிசையினே.

சுதேசநாட்டியப்பத்திராதிபர்

புரீ. சி. ந ல் ல த ம் பி அ வ ர் க ள்

சொல்லியவை.

—o—o—o—

சீருறும்வெண்பாகலித்துறைவிருத்தந்
திகழ்கவிப்பாதிருப்புகழும்
காருறுநொண்டிச்சிந்துமானந்தக்
களிப்பொடுகலிவெண்பாவகவல்
தாருறுபலகீர்த்தனங்களுமியற்றித்
தந்தனன்மாலையென்றுரும்பை
யூருறும்பரத்தைப்புலவிநாயகன்மே
லோதுவன்யாரெனக்கேண்மோ.

(க)

பலகலைவலபண்டி தன்றயிரியவுட்
 படைத்தவன்றீ விரவிவேகி
 தலம திகர்ளமேகமேயனைய
 சம்பிரதாயசற்பிரபு
 இலகிடும்வயவையம்பதிவேலுப்
 பிள்ளையீண்டுளபலர்வேண்ட
 நலமுடனிறைதநெஞ்சிருத்திலுண்டர்மெந்
 நாளி லுமின்பமன்னவர்க்கே.

(2)

கருணாகரவிநாயகர்பேரில் தோத்திரப்பாமலை.

காப்பு.

வேண்பா.

நாரம் பரவுமொழி நந்தூர் கழனி திக
ழாரமதைக் கண்டுமந்தி யஞ்சுறுமா—ஆர்வமுடன்
தத்தித்தொத் திக்குதித்துத் தத்தித்தத் தெய்யெனக்கண்
பொத்திவினை யாடும் புரம். (க)

கரும்புமுல்லை தென்னை கழகமுயர் சேத்ர
மிருஞ்சித் திரவில் வினிய—சரும்பரிசை
பாடும்புர முரும்பைப் பஞ்சாக் கரபரன்மேற்
பாடுந்துதி மலைப் பா. (உ)

தனக்குதவ வர்ணியிப்பாத் தன்னூற்பன் மாந்தர்
தனக்குமிக்க பத்தி தழைக்க—எனக்கென்
மகர்க்குச் சுகம்நீள் வயசுநிதி யோங்கத்
தாக்கடவ னுனைமுகன் றுள். (ஈ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

பொன்னே தினங்கமழ் பூவே விசும்பிற் பொலிந்தவிரு
மின்னே யடிய ருளவிளக் கேவினை வீக்கவந்த
அன்னேதந் தாயென் றுனைப்பணி வாருக் கருள்புரியும்
மன்னார் பிறருரும் பைப்பரத் தைப்புல மாமணியே. (க)

பொன்னைப் புவிமட வாரைப் பெரிதெனப் போற்றிமகிழ்ந்
துன்னையுள் எத்தி னினையாத நீச னுறுபிழைகள்
தன்னைக் கமித்தருள் வாய்சர்வ லோக தயாபரமா
மன்ன வுரும்பைப் புரபரத் தைப்புல மாமணியே. (உ)

ஐயாவை யாவென் றவர்மேலு மாலயஞ் சுற்றிவந்து
கைகூப்பி யங்கப்ர தட்சிணஞ் செய்திரு கண்டிவலை
மெய்தோயச் செய்தவர் மேலுங்கொ ளன்பெனின் மேலிலையேன்
மையா ருரும்பைப் புரபரத் தைப்புல மாமணியே. (௩)

கரும்பே யினியகண் டேசுக மார்முக கனிசசமே
அரும்பூ வினினற வேயமிர் தேயடி யாரிதய
மிருந்தா ரருள்புரி தேவேயு னன்பிவ னெற்கருளும்
வருந்தா துரும்பைப் புரபரத் தைப்புல மாமணியே. (௪)

ஐயாவை யாவென் றுனைத்தொழு தோலமிட் டாற்றழிந்து
மெய்யே றியபிணி யைத்தவிர்த் தாளென வேண்டெனையங்
கையாகை நீவிடி லாரிடம் போயென் கவலை சொல்வேன்
மையா ருரும்பைப் புரபரத் தைப்புல மாமணியே. (௫)

அன்றா னேறிய தேரச் சறுத்த வமலன்கங்கை
யின்சுதன் மாயன் றருகனெற் றைக்கொம் பொடித்துமுன்னுட்
பொன்றிகழ் மேருவிற் பாரதந் தீட்டிய பொற்கரத்து
மன்றி ருரும்பைப் புரபரத் தைப்புல மாமணியே. (௬)

உன்னு தரவு பெறா திருந் தாலுய்வ் தார்கொல் மண்ணில்
முன்னுட் பணிந்துபெற் றார்பல ரத்தின் முடிபிடுதென
இன்னு வொழிந்து சுகபோக மீதை யெனக்குமருள்
மன்னு வுரும்பைப் புரபரத் தைப்புல மாமணியே. (௭)

கண்ணு யிரங்கொண்ட போகியும் வேதனுங் கண்ணன்முதல்
மண்ணு டருந்தம் வினைநீக்கிக் காக்கும் மருந்தெனுமுக
கண்ணு கருணைவைத் தாள்வா யெனைக்கதி ரோங்கிரத்த
வண்ணு வுரும்பைப் புரபரத் தைப்புல மாமணியே. (௮)

அம்பிகை கங்கை யாற்குமைந் தன்மரு மானரிமா
பம்புறு மைத்துனன் மாரன் சகோதரன் பாலசெவ்வேள்
சம்ப வலவைக் கொருநாய கன்செழுந் தாமரைவீ
வம்பு கமமுரும் பைப்பரத் தைப்புல மாமணியே. (௯)

ஆசிரியவிருத்தம்.

தேசபெறு சர்ப்போபவீ தா தீரியம்பகா திரிபதகையுதவுகுமரா
 திறலுறுங்கயமுகாசுரனைவதைசெய்தவாசேந்தனைச்சிறைமீட்டவா
 மாசிலாவலவையொடுசித்திபுத்திக்குமணவாளாவரேசாமன
 வாக்கினுக்கமையாவதி தாவலியவொருமருப்பாகரீரோதரா
 ஆசுகவிவாணர் துதியாதிமொழிகவுரிசேயாவாகுவாகுநிற
 கபயமென்றுன துசன்னிதியில்வந்தோலமிடவடியற்கிரங்கா துநீ
 காசினிசிரிக்கமவுனித்திருப்பதுநின் துகருணைக்குமுறையாகுமோ
 கர்த்தனையுயர்ப்பரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (க)

மன்னுமாணவமாயைகன்மமலவுருவானவலியிலுடலீந்தளவிலா [ப்பேன்
 வாதைகட்காளாக்கியெனைவைத்தகுறையையார்மாட்டென்றீண்டுரை
 அன்னமிசையிவர்பிரமன்மிசையென்பெனோபுமினூர்கணவன்மிசையென்
 [பெனோ
 அல்லதான்மிசையென்பெனோவலதுமுத்தொழிற்கானகாரணகர்த்த
 [னென்
 றுன்னுமறையறையுமுன்மிசையென்பெனோலீலையுந்கிஃதெனக்குவாதை
 உறுநீதியல்லவிதுஎன்மேலிரங்கிநீயுன துதிருவருள்புரியவா [வே
 கன்னன்மொழியுமையுதவுபாஸனேலாலனைகயமுகனைவதைசெய்முத
 கர்த்தனையுயர்ப்பரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (உ)

சன்னிதிவலஞ்செய்திடாதபாதங்கண்டுதரிசனஞ்செய்யாதகண்
 தாழ்ந்துனைவணங்காததலைகூப்பிடாதகைசாமியென்றுருகிரொந்து
 உன்னிவாழ்த்தாதவாயின்நிரீச்சுரவாதியும்பெறுவனுன தருளெனல்
 உண்மையெனில்நீகருணைவள்ளலென்பதைமறுத்தோதுமுயிரேதுமி
 மன்னுபுருவகர்மசெயனிர்ச்சுரவாதமாமெனச்சுருவஞான [லையே
 வல்லமையினுலறிந்துன்னவர்க்கருளும்நீமதியிலெனிலையறிந்து [யோ
 கன்னிநாயகிவலவைதன்ஊடெதிர்வந்துன துகருணையெற்கருளல்வலை
 கர்த்தனையுயர்ப்பரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (ங)

வண்டுநறவுண்டுகளிகொண்டுநீ தம்பாடமயில்சிறைவிரித்தாடமா
 மரமிசையிருந்துவானரவினமினந்தேதடமலர்மணங்கமழ்விரவித்
 தொண்டராகரவெனச்சங்குதுடிமணியினியதொனிசெயத்தூபதீபச்
 சுடரவிரநாள் கண்டகாட்சியின்மாட்சியைச்சொல்லுதற்காயிரம்நாக்
 கொண்டேசடனுமஞ்சநீ இநாணிணுதைக்கூறவல்லவணல்லவே [ன்
 குஞ்சிமுக்கீவலவைவஞ்சியொடுதரிசனைகொடுக்கிலிதுகாட்சிமுன்னு
 கண்டகாட்சியினும்யோசனைமடங்காமதைக்காணவேயுனைவேண்டினென்
 கர்த்தனையுயர்ப்பரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (ச)

பொல்லாதகுடியரொடுநானெனுக்கந்தையுளபுல்லரொடுகற்றவர்கள்போற்
 போலிப்ரசங்கஞ்செய்வீணரொடுநன்மையிதுபொல்லாமையிதுவென
 நல்லறிவிலாரோடுவஞ்சம்பொருமைசெய்நன்றியைமறத்தலிச்சை [வுணர்
 நவில்லதலுடையாரோடுகருணைமருளுபசாரணம்மையில்லார்களோடு

அல்லாதகொளரொடுதனைமற்றவரோடுத்துக்கெடுப்பாரொடு
 அன்புமாணுடையவரையறியாதகயவரொடுஆசாரமற்றவரொடு
 கல்லாதமுடரொடுசேராமலென்னைநீகாத்திரட்சிக்கவேண்டும்
 கர்த்தனையுயர்பாரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (௫)

கற்றவனலென்கற்றகலைஞர்சங்கத்திற்கலந்தவனலென்கற்றபேர் [ண்
 கழலினைபணிந்தவனலெனவர்கள்சொற்களைக்காதிவேகட்டவனலே
 உற்றவரகவியெனவுமோதிடவலெனலெனொருவர்கவியின்பொருள்தெரிந்
 தோதவும்வலெனலென்பித்தர்வெறியாளர்போலுணர்வொர்வாயில்வந்த
 சொற்களைக்கவியென்றுசொல்லிமகிழ்முடனென்னுத்யையுன்றிருவுளத்திற்
 றுதியெனக்கொண்டருள்புரக்காதுவிடிலருட்டுரையென்றுனைச்செக
 கற்றவருமுத்தருமதிப்பரோதிருவுரும்பைப்புரக்கனியேயருட் [த்திற்
 கர்த்தனையுயர்பாரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (௬)

சிறுபிள்ளைவிலையாடல்சுண்டெலிக்குயிர்வாதைதெய்வமுள்விலையாடலென்
 சீவவேதனையிவைபொறுக்கவென்றலெளியசிறியநாயான்முடியுமோ
 மறுவுறுகுரம்பையிடுதித்துநான்மனுவாகவந்தநாள்முதலிந்தநாள் [நாள்
 மட்டிலுமடைந்ததுயாஞ்சொலக்கொஞ்சமோவாய்க்குமோவினிநல்ல
 உறுநல்லநாள்வந்துவாய்ப்பினுஞ்சாவினையொழித்தனுபவிக்கவருமோ
 ஒருபோதுமுடியாடெதனிற்பின்னையிப்பிறவியுதவியேன்வாதைசெய் [தாய்
 கறுமபலனெனின்முடிவதேதமுடியுமிதைவெவ்வலிகரிமுகவநிற்கில்லையோ
 கர்த்தனையுயர்பாரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (௭)

ஐம்பொறிகளுந்தளர்ந்தைம்புலன்களுநிலையடங்கியாணவமொடுங்கி
 ஆகந்தளாடமணவாளும்மகாருமனமருவருத்திப்படுசுவம்
 எம்மைவிட்டுக்கழிவதெந்தநாளென்றுதுயரெய்தவெமன்வருவதைநினைத்
 தேங்கியறிவற்றமுதுசெய்வழியறியாமலெழைபடும்வேதனையைநீ
 இம்மையிலறிந்தெனக்கேற்றதுணையருளாதிருக்கினென்னசெய்வேன்
 யானுனதுபிள்ளையென்றந்தையென்பதுமெய்யெனிலெனைக்கைவிடு
 கம்பொலிபகீரதிசிரங்கொளரொருதவுகரடதடகரிமுகவனே [வையோ
 கர்த்தனையுயர்பாரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (௮)

மனுவுருவெடுத்தநாளிளமையையொழிந்துபின்வாலிபமடைந்துவிழிம
 மாதர்வலையிற்சிக்கியுடனியழித்துமாணவமாயையாற்பிறரெவர்
 எனுமெனக்கிணையிலையென்றுவலிகாட்டியுமிழிந்தவைம்பாதகக்கே
 டெய்தியுமிலாமைதினமோதுநீசரைவியந்தேத்திப்புக்கழ்ந்திச்சகப்
 பனுவல்லபாடியுஞ்சாண்வயிற்றாற்பாடுபடுநாயெனக்குமுதிர்வு [னையா
 பற்றவேமரணத்தையெண்ணியென்னெஞ்சம்பதைக்குதென்செய்வ
 கனுமதகமெனவிரங்காதுவிடிலெந்தையுன்கருணைக்குவடிவாகுமோ
 கர்த்தனையுயர்பாரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (௯)

கொடியவெமராசன்வந்தனைவருத்தாமலுங்கூடுவிட்டாவியிடரங்
 கொண்டுபிரியாமலும்மாணபயமென்பதைக்கொஞ்சமுங்கொள்ளாம
 படியீதில்மனைமக்களுநவர்நட்டார்பழுதுபாராட்டியிகழாமலும் [லும்
 பன்னுதேவாரதிருவாசகமுடன்சிநீபஞ்சாட்சரத்தைதனறி

மடியர்மொழியெதுவெனுஞ்செவிகள்கேளா துமனவாதருவெதய்வம்நீயே
 வாலசுப்பிரமணியனெயெனுஞ்சொல்லென்மனத்தைவிட்டகலாமலும்
 கடியமனதே தன்சயனமானவிதமாவிகருணைகடைநானருளுவாய்
 கர்த்தனையுயர்பரத்தைப்புலத்தத்தனேகருணாகரக்கடவுளே. (க0)

ஏமன்வந்தென தாவியைக்கொண்டுபோனபின்னென்னகதியங்கெனக்கென்
 றெண்ணியெண்ணிக்கவலைகொள்ளுவேனுக்காறலேதுமிலையோதவறி
 ஊமனைப்போனான்சயிக்கையாலோதுமிதையுணரவலபதிநீயெனில் [யா
 உறுமாகுவாகனத்தேறியென்னிருவிழிமுணுன்னுடல்காட்டொண
 சோமனைச்சூடுபரமேசுரற்கன்பொழுது தூயசுதனேகயமுகா [தோ
 சூரனைக்கொன்றவிற்றல்வீரனவலவையனை தூரியபிரணவநுபியே
 காமருறுசோலைபலசூழரும்பைப்புரக்கற்பகக்கன்றேறயருட்
 கர்த்தனையுயர்பரத்தைப்புலத்தத்தனேகருணாகரக்கடவுளே. (கக)

பனிவெயிற்குளிர்வாதைபசிவாதைபிணிவாதைபகைவர்மனைமக்கன்மற்றேற
 பகர்குத்திரக்கடும்மொழிவாதைகடன்வாதைபகைமிருகசெந்துவாதை [ர்
 தனியரசர்வரிவாதைதொழில்வாதையுன்னடிதனைப்பணிந்தேத்தியெண்ணித்
 தளர்வாதையிவையோடுநனைநினைவாதைபின்சார்கதியையுள்ளும்வா
 அனியாயமாயேழையெனைவருத்திடவனுபவிக்கநானுற்றுடையனே [தை
 ஆரிடமிதைச்சொல்லியாறுவதுவிக்கினேசானீயென்றெறய்வமே
 கனிமொழிபகர்ந்துமுன்வந்துநடமிட்டெனதுகவலையெழுத்தாளுவாய்
 கர்த்தனையுயர்பரத்தைப்புலத்தத்தனேகருணாகரக்கடவுளே. (கஉ)

என்மேலிரங்கிரங்கென்மெதய்வமேதய்வமேயென்றுபகலிரவுநான்
 ஏதமறுநினதுசன்னிதியின்முன்வந்தேதாலமிடுவதுன்னிருசெவிக்கு
 இன்னுமேறிடவில்லையோகருணையில்லையோயான்செய்தகுற்றமேதோ
 இங்கிருப்பதுதேரிந்தோவுன்மவுன்மீதியென்றுசொல்வாருமுண்டோ
 தன்பிள்ளையோலமிட்டழவையென்றதுதனக்கிரங்காதவன்னை
 தந்தையுலகத்திலுண்டோபிழையிருப்பிற்சகிப்பதவர்கடனல்லவோ
 கன்புரையவன்னெஞ்சமோபிழைபொறுத்தனைக்கைதூக்கியாளவருவாய்
 கர்த்தனையுயர்பரத்தைப்புலத்தத்தனேகருணாகரக்கடவுளே. (கங)

பூதலத்தினிலென்னையின்றவர்வெறுக்கிலென்புகழ்தமர்வெறுத்திடினுமென்
 பொன்பெற்றபெரியோர்வெறுக்கிலென்கலைவல்லபுலவர்கள்வெறுத்தா
 [லுமென்
 சாதனைதருங்கொடியகாதகர்வெறுக்கிலென்சற்சனர்வெறுத்திடினுமென்
 தவமிக்கமுனிவேர்வெறுக்கிலென்னரசர்படைதளமொடுவெறுத்தாலு
 [மென்
 வேதனைதருங்கொடியகூளிகள்வெறுக்கிலென்மேதினியில்நீவெறுத்தால்
 விமலனையடியெனாருசிறிதேனுமுய்தற்குவேறுவழியாதுமுளதோ
 காதகனெனுங்கொடியவேழநிற்கடிமைநீகருணைவைத்தாளவேண்டும்
 கர்த்தனையுயர்பரத்தைப்புலத்தத்தனேகருணாகரக்கடவுளே. (கச)

இந்தநோத்திலென்றந்தையுறவினோரிங்கிலையெனக்கிரங்க
 என்கையிலொருகாசமில்லையிங்குள்ளபிறரென்பினுமெனக்கிரங்க
 முந்தநானுதவிசெய்திருந்தவர்களிங்கில்லமுதுணர்விலெனுமிரங்க
 முதிர் தமிழினருமைதேரிவாரில்லையிங்கென்மொழிக்கெனிலுமெனிலி
 சிந்தனையிலென்னைமறவாதவுறவருமெனதுசித்தங்கலங்கமனது [ரங்கச்
 சீறிநீயாரென்றுகைவிடும்வேளையிதுதெய்வமேநீயும்விடுகில்
 கத்துற்றபாசவினையேனிதுசகிப்பெடுகைருணைவைத்தெனையாளவா
 கர்த்தனையுயர்பரத்தைப்புலத்தத்தனைகருணாகரக்கடவுளே. (௧௩)

கலிப்பா.

ஆசுமாகவிவாணரெனைநகையாடுவாரென்கவிகளைநோக்கிடில்
 மாசிலாதுகவிசொலக்கற்றறிவல்லனல்லெனவறிவாயுனின் [வாய்
 நேசமிக்கென்புனாவினில்வந்ததைநிகழ்த்தினெனென்பிழைபொறுத்தாளு
 காசினிதினமேத்துமென்தெய்வமேகர்த்தனைகருணாகரமூர்த்தியே. (௧)

ஐயநான்படும்வேதையறிற்குரைத்தாறவென்கிலென்றாதமொறுதென்
 மெய்நடுங்குதென்செய்வனுன்கிர்பையைவேண்டிடாவிடில்வாழாதயிர்வி
 வையமீதி லுசிதமெனமனம்வற்புறுத்துதிரங்கியருருமைங் [டல்
 கையபல்லுயிரேத்திடுந்தெய்வமேகர்த்தனைகருணாகரமூர்த்தியே. (௨)

ஊரிலேமதிப்பாரிலையோர்சதமுதவுவாரிலைநம்பியென்சொற்களைத்
 தேருவாரிலைத்தேரினுமங்கதைச்செப்புவாரிலைநல்லதெனப்பின்னை
 ஆரிலைதங்கியிங்குதரிப்பனுன்றறவில்லையெனிற்பாவள்ளலே
 காரொறும்பிமுகப்பாஞ்சோதியேகர்த்தனைகருணாகரமூர்த்தியே. (௩)

பாடினென்படித்தேதன்மனத்தேதுதிபண்ணினென்றெகன்புத்திரர்க்கார்
 நீடுவாழ்வுநிதிபுகழீயெனநித்தநெக்குருகிப்பொற்றிறுவடி [சுகம்
 தேடிவந்தவெனைக்கைவிடுவதுன்றிறுவனத்துக்கடாதுகொடியனங்
 காடிநாயெனவாயினன்றெய்வமேகர்த்தனைகருணாகரமூர்த்தியே. (௪)

விருத்தம்.

எனையாளமறுதைவதமேதிருக்கிலெளியேனிவ்வாதையடையேன்
 உனையேபல்யோகமருள்சனென்றுஒருநாதெனன்றுபணிவார்
 வினைநூறிநல்லகதியேறினாலவ்விதியெற்கிலாதொழியுமோ
 சனெஞ்முரும்கைகருணைசேரேசதுரையேகணைசபதியே. (௧)

படிமீதுபாவிபுரிகேடுகொடிபடுவாதைகொடியிதையுன்
 அடிதேடியேயொடியறைவேனைநாடியருள்தாகுறத்திமருகா
 மிடியேறுசேந்தனடிதாவிமுன்புவினையாலடைந்தசிறையைப்
 பொடியாயொழித்தகயமாமுகத்தபுனிதாவருட்பெய்முதலே. (௨)

உனை நம்பினொரை நமனென்ன செய்வனுவகம்புரக்குமதிபர்
 வினையென்ன முன்னை வினையென்ன வஞ்சர் வினையென்ன செய்யுமெனவுன்
 றனை நம்பினேனையுலகம்பழிக்கவிடிவெந்தைநிற்கதழுகோ
 தெனை பொங்குரும்பைநகர்வந்திலங்குசிவனந்தனானவடிவே. (௩)

திருப்புகழ்ச்சந்தம்.

உம்பர்தின மம்பதங் கங்கொளுஞ் சங்கரன்
 கங்கையெனு மங்கைமா றங்கையா ருங்குமா
 வுன்றனா ரம்புய பதங்கொளா நீசருட—னுறவாடி
 ஒன்றினு லுஞ்சுகங் கொண்டிடா தந்திபக
 லுந்துமா பஞ்சமின லுண்டுநோ வுண்டுமன [யேனாய்
 மொஞ்சியா ரோடுமுறை விண்டிடா தஞ்சநிலை—யுடை
 இம்பர்வா நீயருள வென்றுணர் பாதவர
 விந்தமே தேடிவிசர் கொண்டநாய் போலுடைய
 இங்குநீ யோடிமறை கின்றதா னாலுகி—விதைநீதி
 என்றியார் கூறுவ தகன்றநால் வாடவரை
 யன்றுவேல் பகவெறிசு கன்றிரா கரதுணைவ
 எந்தநா ளும்வினையின் முந்தமா சிந்தைதுதி—யருணைதா
 அம்பரா தித்தனல வன்சொரு பத்ததுய
 ரங்கொளார் பத்தர்துய ரங்குநா றிக்கெடந
 லன்புகூ ரகரவருள் பொங்குபோ தப்பரல—குருநாதா
 ஐங்கரா பூதவடர் பொங்கரா தேகநலி
 வண்டியோ டச்சமன தொண்டர்பார் வைக்கருளு [னே
 மம்பரா முருகனழல் வந்ததே வன்வடுகன்—முதலோ
 சம்பமா ரும்வலவை பங்கனே சம்பிரம
 சம்பனா சந்ததச வந்தரா கயமுகச [வீரர்
 ரன்றனா ருடல்தரைபு ரண்டுமா ளும்படிசெய்— தகை
 தண்டிலா வந்தரு துலங்குகா வின்பகுரு
 விங்கமார் சங்கமர்க ளந்தனார் தங்குமனை
 சந்தமா ரும்பைநகர் வந்தவே ரம்பவர—தம்பிரானே.)

வேறு.

பொருந்து தேகம் மனுவென வருள்கஜ முகலோலா
 பொருந்தி யானிங் குறுதுயர் பொடிபட—அருள்வாயே
 வருந்த நீகை விடிவதை முறையென மதியாதே
 வளங்கொள் பூவிங் கடலுறு வரமனன்—மருகோனே

இரந்துநீயென் றுணையெனு மெனையிவ ணிகழாதே
 இலங்கு மாகின் மிசையெனின் விளியெதிர்—வருவாயே
 உரும்பை யூரின் சுடரென வவிர்தரு முமைபாலா
 உரங்கொள் பூதக ணேசகர் ணாகர—பெருமானே. (உ)

வேறு.

தருக்குற் றேறித் திரியாமல் தனத்தைத் தேடிப் புதையாதுள்
 கிருப்பொற் பாதம் மறவாமல் செகத்திற் பாடுற் றுழலாமல்
 ஒருததர்க் கேதம் புரியாமல் உறப்பெட் டோதிக் களியாமல்
 பருச்சற் போகக் தருவாயே பரத்தைப் புலத்துப் பெருமானே.

நொண்டிச்சிந்து.

அருமண மெறிமகிழ் செங், கசோருப்ச்சி
 அம்புய முல்லை மல்லி, யாம்பல்வெட்சி
 மருவுயர் சண்பகம் நீல், கமுகரம்பை
 மாபல வோடு தென்னை, மாதுளைதேன்
 தோடைசம் பிர நிம்பம், பனையெகினர்
 துலங்க மறையவர் கம், மாளர்மள்வர்
 ஏர் செறி காராளர், சங்கமர்தெரு
 இலகக் கலை யிலுங், கழகமின்ன
 அரவணி பரன் முருகன், ஐங்கரன்காரி
 அம்மை முக் கண்ணனுறை, அழகாரும்
 சினகரம் மடங் கேணி, பலபுடையுந்
 திகழ் புகழ் கொள்ளுரும்பை, நகர்மேலே
 எத்திறத் தவரு மதித், தடிகொள்பரத்
 தைப்புலத் தெழுந் தருள், அற்புதமே
 திருமக ளனை மாயன், மருகனுமை
 செய்ய சுநதி மா, மதிசூடி
 புத்திர னே தேவ, யானைவள்ளி
 புணரும் முன் னன்குபுய, முடையவனைக்
 காரியைப் பத்திரை யின், மகிழ்வுபெறு
 கணவ னெனச்சொல் வீர, பத்திரனைத்
 தம்பி யென் றுடையவனே, வலவைபுணர்
 தற்பர மே கிர்பா, விகசிதமே
 ஆருமங் குச பாசா, ஏரம்பாமுக்கண்
 னைவினை நீக் கிடத்த, வணருபா
 சேந்தனைச் சிறை தவிர்த்த, கரிமுகத்

தேவாசற் பேர்ப வீதத், திறல்வீரர்
 அபய வரத கரா, கவுரிகேயர்
 ஆகுவா கன கண, நாதபரா
 ஒருமருப் பா நிமலா, குண்டோதர
 உத்தம கருணாகர, விக்கினேஸ்வரா
 உன்னடி தொழு மடியேன், பசுமிடரம்
 ஒன்றிரண் டோ விதை, யாரிடத்தே
 சொல்லிநா னழுவ தையா, உடற்பிணி
 தோகையர் மயல் கடன், வாதைபசி
 தாகமே திலர் விடுக்கும், பகையிடரம்
 தானிவை யா மிவை, சகிக்கவென்றால்
 தக்கவன் றுளே தமிழேன், இல்லையெனில்
 சாமியேன் மீதி விரங், காதிருக்க
 நீதியென் றுரு ரைப்பார், கல்லோவுனின்
 நெஞ்சுகல் லாகி லுனைக், கருணையருள்
 கடவுளென் றிரவு பகல், அடியவர்கள்
 கைகுவித் துத் தொழக்கா, ரணமேதோ
 புரந்தித சுகம் நிதியம், நீடாயுள் ஜெயம்
 புத்ர பிரமு திதர், தரவேணும்
 காசினி துதி பரத்தைப், புலக்கருண
 கரவிக்னேஸ் பரா நினக், கடைக்கலமே.

ஆனந்தக்களிப்பு.

சீருறு முரும்பையூர் லோலன், வளந்
 திகழ்பரத் தைப்புல மெழுந்தசிவ, பாலன்
 அடியார்பிணி போக்கும்ப்ர சாதம், இவனை
 அதுகொண்டு விக்கினே சுரனென்ப, ரும்பர்
 நிறைகருணை யதுகண்டு அவரின், துயரை
 நீக்கவந் தவனிவன் றிருநாம, மிம்பர்
 கருணா கரப் பிள்ளையாரே, இவன்
 கனிகால முறுகலியை யொழிதேவ, னுமெண்
 ணிலரிட்ட சித்திகளை யென்றும், அடைந்
 திடவன்று செய்தமெய்ப் பதியென்கை, கண்டும்
 காசிமிது லாமாயை மதுரை, திருக்
 காளத்தி செந்தியவ னாசிசீ, காழி
 பழனி யண்ணாமலை குடந்தை, சிதம்
 பரயீரா மேசுரந் திருவொற்றி, வாத

ஆரொற்றியூர் காஞ்சி கதிரை, யீழ
 மொலிகோண மலைபரங்கிரி கோடி, யாதி
 சேத்திரந் தேடிநீ யோடித், தவஞ்
 செய்தல் தயிர்கையினி விருக்கநெய், தேடித்
 திரிவதைப் போலாகு மின்று, மனத்
 திடமோடு நீபரத் தைப்புலஞ், சென்று
 அவல்வடையி லட்டுக முறுக்குத், தூய
 அப்பமிள நீர் சாம்பிரூணிகற், பூரம்
 மாடலவு விளவு தேன்தோடை, யோடு
 மாதுளையி விசுசபல மல்லிகை, கடப்பம்
 முல்லையிரு வாட்சி செங்குமுதம், மணம்
 மோதுசண்பகம் வெட்சி மலரத்தர், புனுகு
 தேன் சந்தனம்பனீர் தயிர்பால், நெய்
 சிறந்த கூட்டபிடேக திவ்யதாம், பூலம்
 ஈந்துதனி யபிடேக மாக்கி, விக்கி
 னேசனே யென்னைரட் சித்தூநற், சித்தி
 நீடாயுள் சந்தான விர்த்தி, சுகம்
 நிதிபத்தி புரசத்தி மெய்ஞ்ஞான, வுத்தி
 தாவென்று கைகூப்பி யமுது, இற்பர
 தகூணஞ் செய்யச் சமஸ்துமாம், நிற்கு
 இவையிலார்க் கருளில்லை யென்கேன், அன்பை
 இவையென் றளித்துநெக் குருகிவிழி, நீரால்
 அபிஷேக மிடினுமிது கதியே, யுண்மை
 அன்பில்லை யென்கிலார்க் கெனுமிலைக், கதியே
 நம்பிவேற் பிள்ளைசொன் மதியே, அதனை
 நம்பினூர்க் கில்லையெந் நாளெனும, வதியே,

க லீ வ ண் ப ா .

பொன்கதிரைத் தன்கதியைப் பூவிலொரு பாற்பரப்ப
 வெங்கதிரி னாடவனும் வெட்கமுறீஇ—அம்புவியில்
 ஈதீழ் தேசமென வெண்ணிவான் புக்கவந்தக்
 காரணத்தா லீழமெனக் கண்டபதி—மேலோர்
 சிரமாம்வீ னுபுரமன் றிலத மெனக்கால்
 பதியா முரும்பைப் பரத்தைப்—புலமேல்
 கருணை கரக்கற் பகக்கன்றாய் வந்த
 சூருவே யடியனையாட் கொள்ளுந்—திருவேதார்க்
 கோனே மருமானே கோவிர்தன் பூமினுக்குத்

தேனேநா னுன்பதியைத் தேடிவந்து—நானடையுந்
 துன்பத்தை யோதிச் சுகம்பெறநீ காணாமல்
 இங்கொளித்தால் நீதியென்று யார்சொல்வார்—வஞ்சக்
 குணம்மாய முங்களுக்குக் கோத்திரத்துக் குள்ள
 குணமென்ற துண்மையென்று கொள்ளத்—தடையேது
 பெற்றபிள்ளை கண்ணீர் பெருகவழு தங்குமிங்குஞ்
 சுற்றியையா யீயா எனச்சோப—முற்றுக்
 கதறி யழைக்கவவர் கண்ணெதிரே யோடி
 அணையாத வன்கணுடை யாராய்—மறையுமன்னை
 தந்தையெங்கு மூண்டோ தயாபரமே நீமறைந்தால்
 இங்குநா னாவது யார்க்குரைத்தோ—என்கருணை
 வள்ளல்நீ யுன்னரிய மைந்தன்நா னென்பதைநீ
 அல்லவென்று சொல்லிவிட ஆகுமோ—பிள்ளையென்முன்
 வந்துகுறை கேட்டு வழங்கவரு ளென்னதடை
 எந்தவிதந் தள்ளிவிட எண்ணினும்நீ—எந்தையுனை
 நானே விடேனேழை நானே சுவதுமுன்னை
 நான் திட்டி வைவதும்பின் நானழுதென்—நாதா
 எனவிருகை கூப்பிக்கும் பிட்டேத்துவது
 மெதினா னெய்துமிட ராலென்—றறிவாய்நீ
 பின்னைநான் விட்டுப் பிரிவதெவ்வா றிம்பரென்கண்
 முன்னேவா மூஷிகமேற் கொண்டு குறை—என்னே
 எனக்கேளென் மேலே ரிரங்கென் பிழையைப்
 பொறுத்தாள் பரத்தைப் புலத்தைங்—கரத்துப்
 பெருமானே பேழை வயிற்றானே யோரம்ப
 கருணா கரக்கடவு ளே.

ஆசிரியப்பா. அகவல்.

மதிபட வரவணி வரனரு னைங்கரப்
 பதிக்கதி சுகந்தி பலனுறு நெடுவாழ்
 வருள்வர பதியென வறைவது கேட்டகம்
 அருளது வரமென அடியேன் பரத்தைப்
 புலமடைந் தேனைம் புலனொரு வழியுநீ இக்
 கலனணி கருணா கரவிநா யகவுன்
 னடிபணியடியனே அறிவிலென் றரித்திர
 மிடியுடன் மிடிபகை மிடியினால் வாடி
 எனைமறக் கும்நிலை யெய்தியென் மனதின்
 நினைவெலாஞ் சூற வளிபடும் பூனே

போற்சிதைந் தடைக்கலம் புக்கினே னுன்னடி
 எனக்கிவர் துணையெனச் சொலப்பிற ரில்லை
 அன்னையுந் தந்தையு மருங்கேள் துணைவரும்
 நடுவுரை கூறும் அரசனும் பசிப்பிணி
 தவிர்த்தனந் தருந்தா தாவுமென் பிணித்துயர்
 ஒழித்திரட் சணைபுரி யுசிதசஞ் சீவியும்
 சத்துரு வினைகளைத் தவிர்த்தருள் தீரணும்
 பெல்லி பேய் சூனியம் பெருமெரி நடுவிடும்
 பஞ்செனப் பஸ்மம் கொண்டிட வருட்புரி
 ஐயனு மென்னையும் செய்யமக் களையும்
 காத்துச் சுகம்நிதி கருதுநீ டாயுள்
 கீர்த்திமெய்ப் பத்தி கிரியா ஜெயந்தரும்
 ஐயனும் நீயென் றடைந்துன் சன்னிதி
 அன்புறும் பதத்திலே அடைக்கலம் புகுந்தேன்
 மனுஷரைப் போற்செவி வாய்கண் மூக்கு
 உருவுகால் கைதலை யுள்ளவ ராகப்
 பலரைப் பிரமா படைத்தா னவரோ
 ஈயவு மறியா ரிரங்கவு மறியார்
 புனிதமுஞ் சத்யமும் புண்யமு மறியார்
 கற்றவர் நல்லவர் கல்லார் கயவர்
 புல்லரா ரென்று புகலினு மறியார்
 பிள்ளையைப் பெற்ற பிதாவனை யாரை
 உற்றமற் றவரை யூரவ ரயலினர்
 தன்னையு மறியார் சாநிலை யாயவர்
 தனக்கிடர் வரிலனு தாபமுங் கொள்ளார்
 உண்ணார் நல்லுடை யுடார்கட வுட்டொழார்
 மனுஷரைப் போலுரை வழுத்தவு மறியார்
 உபசரித் தனமொரு வருக்களியார் மனம்
 வாக்குக் காய மர்கிய வகையிலொன்
 றாலெனு மெவர்க்கு மாவன புரியார்
 உணர்ந்துரை யார்பிற ருரைப்பது முணரார்
 ஒருபண மிருப்பினு மொருபணக் காரன்
 நானே யென்று நடிப்பர்மேற் குலத்தில்
 பத்தியோக் கியம்பிர புத்துவம் ஞாயம்
 வீரநாட் டாண்மையில் மிக்கவர் தமையலர்
 தில்லை யென்றுபந் தயமிட் டிறுக்கிக்
 கட்டுவார் கொடுக்குக் கனவான் களையும்
 கற்பொழுக் கம்பரம் பரைக்கன மதிப்புள
 புத்திமான் களையும் பொருந்தர் வசைசொலி

நகைத்துச் சிரித்து நையாண்டி பண்ணுவர்
 இவர்தொழு தடிபணிந் தேத்துதெய் வதமும்
 இவர்க்கறி ஆட்டுதற் கிசைந்தமந் திரியும்
 நண்ணிவர் மூக்கறைப் பெண்ணை மிவள்சொலே
 மந்திரங் கேளா விடிவிவ ருண்டியும்
 உறக்கமு மற்றிவ ணிறப்பது திண்ணம்
 இவர்குண மிவர்கதி கனவினு மென்னை
 நண்ணு வரந்தா விண்ணை ரேத்துந்
 தேனே தித்திக் குஞ்செழுந் கனியே
 காவே கற்பகக் கன்றே யைங்கரக்
 கோவே கயமுகற் கொன்றமுக் கண்ணுடை
 யானே யானையா னனத்தயா பரமே
 அபய வரத அத்தனே யண்ணுமைக்
 கண்டனே றியரதத் தொன்றிய வச்சைப்
 பொடிபடச் செய்தமெய்ப் புனிதனே சும்ப
 வயிறு வேக மருப்பா மிடியருக்
 கருளருட் கரத்தா யமாரும் முனிவரும்
 நிதம்பணிந் தேத்தும் நிமலா சரவண
 தடந்தனி யுயிர்த்தசண் முகன்றுணை வர்கிரு
 ஏரகத் தருளொளி யெறியுமார்த் தாண்டா
 வலவை நாயகா மான்மரு காவுமை
 கங்கைமைந் தாவுயிர்க் கணமெலா மேத்தி
 இகபா சுகநிதி யெய்திடக் கருண
 மழைபொழி செல்வா வருவினை தவிர்க்கும்
 விக்கினே சுவரா வித்தகன் வில்லி
 துணைவா நினையே தொழுவேன் நான்றினம்
 அடைக்கல மடைக்கல மறிவிலா ஏழை
 அப்பனே யடியேன் அடைக்கல முனக்கே.

கீர்த்தனங்கள்.

இராகம்-கல்யாணி. தாளம்-சாப்பு.
 “நல்லமாவல்லேநேசனே” என்றபடி.
 பல்லவி.

ஏழையென் முகம் பாரையா—ரத
 லலித கணபதி—ஏழையென் முகம் பாரையா
 அனுபல்லவி.

வாழை பூ கந்தெனை
 மாடுவகின் சோலை சூழ்
 வளத்தைத் திகழ்தரு பரத்தைப் புலத்திலைங்
 காத்துத் தமகய முகத்துத் தமபர—ஏழை.
 சரணங்கள்.

வாழ்விதை எண்ணி நையுதே—மனம்
 மயலுற் றடைகதி பிறிதற் றிதுகணம்
 பரழ்வினை தன்னை வையுதே—பல
 பவுள்சு மினல்கன வெனவ றியவெனை
 ஆளவா ஆகுவா காவரு னாயகா
 ஆசி யங்குச பாச வரபல
 பூசி சம்பரம ஞான நிருமல—ஏழை

மாதர்பொன் பூமி யாசையே—எனை
 மயக்கி வினைப்பெருஞ் சழக்கி லமிழ்த்திடில்
 யாதுநான் செய்வ னுய்யவே—துனை
 இவனென் றிலையினி யுனதன் பிலையெனில்
 போதசர்ப் போபவீ தாபுரா னேசிதா
 புரத்தைப் புரக்கமெய்ப் பரத்தைப் புலத்தில்வந்
 துருத்துச் சுடர்தரம் பரத்துக் குணநிதி—ஏழை

நான்படும் வாதை கொஞ்சமே—அதை
 நாயி னேனெவர்க் காறு வேன்சொலி
 ஊன்படுந் தேகம் வஞ்சமே—சுமந்
 துறுபல னென்முது வினையின் பலனெனில்
 மாண்பெறுன் தஞ்சம்நான் காண்பதென் றம்பிகா
 மைந்த பரிமள கந்த மணியொரு
 தந்த பாதவா விந்த அரகர—ஏழை

விள்ளும்வேற் பிள்ளை யாசியே—மிக
 விரய முடனூரை யவருக் கருளருள்
 வள்ளலே யவரை நேசியே—மதன்
 மருமைத் துன்னென வருமுத் தமபர
 கள்ளனா யினுமவர் பிள்ளைநிற் கல்லவோ
 கரிய முகில்வணன் மருக த்ரயகண
 கவுரி கேயவர அமிர்த மயசொர்ப—ஏழை.

இராகம்—தன்னியாசி. தாளம்—ஆதி.

பல்லவி.

பட்ட துயரம் போதும் முடியாதினிப்
 பட்ட துயரம் போதும்.

சாணங்கள்.

பட்ட துயரமிந்த மட்டும்போது மின்னும்
 பாடுபட வென்றாலொரு, போதுமென்னால்முடியாது— பட்ட
 வட்ட முலைமடவா ரிட்ட வலையிலகப்
 பட்டுக் கிரந்திகட்டுப், பட்டுநான்முட்டுப்பட்டுப்— பட்ட
 கையி லெனக்கொருகா சில்லை யெனவருந்து
 கையி லெனுமருளு, கையைப் பெறுதுபாவி— பட்ட
 உண்டி யிலாது பெற்ற குண்டி சுருங்க மக்க
 ளுண்டி யெனவழுவென், பெண்டில் நகையெனநான்— பட்ட
 கிட்டி வெட்கமிலாத மட்டி எனவெனைய
 தட்டிக் கடன்கொடுத்தோ, ரெட்டி மயிர்பிடிக்கப்— பட்ட
 ஏத்தி யுணையிலவு காத்தகிளி யானேனென்று
 சாற்ற வுலகம்நீயே, மாற்ற மாயன்மருகா— பட்ட
 வள்ளல் எனவுனைவேற் பிள்ளை சொன்னகவியை
 அல்லும் பகலுமென்னு, சொல்லிக் கண்ணீர்சொரிந்து—பட்ட

இராகம்—செஞ்சுருட்டி. தாளம்—ஆதி.

“புள்ளிக்கலாபமயில்வாகன்” என்றபடி.

வலவைக் குகந்த மண வாளா-ருமபை
 மாநகரம் போற்று மரு ளாளா-தேவர்
 மாதர் கீதம்பாடியாசி கூறிவினை யாடுமீசன்
 மைந்தா-ஏக-தந்தா

பத்தர்பிணி பைத்தவீர்க்கும் நர்தா-அருட்
பாலனெனக் கீவதற்கும் வாதா-வினைப்
பாசமறுத் துப்புரக்க நீசனுக்குண் டோர்பிறர்பொற்
பாதா-அசை-காதா

மாசில்பரத் தைப்புலநி வர்சர்-ஏழை
மைந்தனென வெற்கிரங்கொ ணாதா-உன்முன்
வந்துவரப் பிச்சைவழங் கென்கமவு னிப்பதென்ன
வாகா-பர-யோகா

பாலர்வினை யாட்டெலிக்குச் சீவ-வேதை
பார்க்கிவிது போலதேயென் காதை-ஓலம்
பண்ணுவது நான்வினையாட் டண்ண லுனக் கெற்கதுவே
வேதை-உண-ரீதை

ஐயஐய வென்றமுந்தன் பிள்ளைக்-கிரங்
காதவன்னை தந்தையெங்கு மில்லை இங்கு
அற்பமெனி னுஞ்செவிக்கொண் டெற்கிரங்க நிற்குமன
மில்லை-ஏழை-சொல்லை

பாலமதி கொண்டவேலுப் பிள்ளை-சொன்ன
பாவினைப் படிப்பதிலென் தொல்லை-மிக்க
பத்தியை வினைத்து இட்ட சித்தியைக்கொ டுக்குமில்லைத்
தொல்லை-நம்பென்-சொல்லை.

“சஞ்சலத்தால் நெஞ்சமிக வுழன்றேனே” என்றபடி.

தந்திமுக ஐந்துகர சுந்தரபரா-பரத்
தைப்புல நிவாசகரு ணுகரகரா

கந்தவா விரந்தமல ரணிதோழா-என்னைக்
காத்திராட்சை செய்யவின் னும் வெகுநாளர்
வள்ளியுமை யம்மைதருமொரு பாலா-ஆகு
வாகனத்தி லேறிவினை யாடும்லோலா

மாதர்மய லேறிவினை யுழலாமல்-இந்த
வைபகத்தில் நெஞ்சமுன்னை மறவாமல்

வந்தருள் புரியும்பிச ணவருபர்-ஏழை
வஞ்சகந் குழந்தைபுட னேயும்வாதா

நித்யககம் கல்விசெல்வந் தசவேணும்-எந்த
நேசமு மெனையடிமைக் கொள்வேணும்

சொல்லுகவி வர்ணன்வேலுப் பிள்ளைகீதம்-பாடித்
தோத்திரிக்க வோடுமேதொல் வினைப்பூதம்.

காசினியோ ரேத்துரும்பை வாசா கருணாகர
கற்பக விநாய கேசா—எனக்குனருட்
கண்தா அங்குச பாசா

ஐயா வலவைபுணர் மெய்யர் அருளுமைந்து
கையா கருணை யில்லையா—இதுகுறையை
ஆர்க்குரைத் தாறுவ தையா

உள்ளும் படியுணவேற் பிள்ளை சொன்னகவிதை
உள்ளந் தனை யுருக்குதே—உன்மனங்கொடும்
கல்லைப்போ லேயிருக்குதே

இன்னும் பிறவிகொடுத்த தென்னை வருத்தமனம்
எண்ணு திருக்க வேண்டினேன்—நிதநீ தஞ்சம்
என்றே மனதை யுன்றினேன்

எம்பர் இதற்கிரங்கே ரம்பர் தனிதவொற்றைக்
கொம்பர் வென்றுன்னைப் போற்றினேன்—அருள்புரிவாய்
என்றே மனதை யாற்றினேன்.

இராகம்- கல்யாணி. தாளம்- சாபு.
பல்லவி.

ஆனைமா முக னேவணங் கினனே அடி
யேனுக் கருள்புரி
ஆனைமா முக னேவணங் கினனே.

சாணங்கள்.

ஏன மாயுல கிடவரியயன் வணன் மேக
வான வோரறிதா- வலபானருள் தருமொரு வாசுத
னா வாகயமுக வசுரனைவதை புரிதரு விக்னவி
னாயகா வுனதடி யலதிலையொரு துணையிதுபொழு-தானே

செல்வந்தா சுகந் தா திரவுசி தந்தாளுன
சேமந் தா விதரண செயந்தீ ரந்தா மதுரித
சொல்லுந் தா வுரும் பைப்புரபாத் தைப்புலதேவா
சுகிர்தந் தா கருணாகர துரை யேமத—

ஆனை

பாவிவேனுல கிடைபடுதுயர் மிக ஏமன் [௫
ஆவியே கொடுசெலு மதுபொழுதெவர் பிறர்துணை யுனைவி
தாவி யீதுறு தருணமுனருள் புரிசுவை ரும்பை
யூரின்மே கரு ணாகரநிதி யேயைங்கை—

ஆனை.

இராகம்- தேசிகம். தாளம்- தீகரம். ஏகம்.

“உன்மேலே தினமும்” என்றபடி.

செய்யா கருணாகர தேவா ஏழைக்குனருள்

செய்யா திருப்ப தேனையா

கவுரிகேயா- செய்யா திருப்ப தேனையா

உள்ளங் கசிந்தமுது ஓலமிடு மேழையெனைத்

தள்ளி விட நீ தியாகுமோ

கவுரிகேயா- தள்ளிவிட நீ தியாகுமோ

மின்னுபரத் தைப்புலத்துவிண்மணியேயுன்னடி-யேன்

என்னிலே யேதும் வர்மமா

கருணாகரா- என்னிலே யேதும் வர்மமா

அன்றுசிவ னாரிரத அச்சறுத்த வச்சுதன்நீ

என்றுயர றுக்க வல்லையா

கருணாகரா- என்றுயர றுக்க வல்லையா

வரத்தைப் பெறவென்றெண்ணிப் பரத்தைப்புலத்தை

வந்தவனான் என்பதும் பொய்யா

[நண்ணி

கருணாகரா- வந்தவனானென்பதும் பொய்யா

தாசனெனும் வேற்பிள்ளை நேசமுடன் சொன்னகவி

சாற்றி மகிழு மன்பிர்காள்

கினந் தினமுஞ்- சாற்றிமகிழும்பிர்காள்.

இராகம்-சேஞ்சுருட்டி. தாளம்-ஆதி.

“தேட்டாலோட்டினம்” என்றபடி.

ஆரணம் போற்றுங்கரு ணாகர விக்னேஸ்வர

அங்குச பாசக ணேசா—உரும்பைவாசர்

அஞ்சலிசெ யும்பா காசா

இந்தாவென் றுன்பாதம்நீ தந்தாளா துய்குவேனே

ஏழைநா னல்லவோ யீயா—உரும்பைவாசர்

ஏத்துங் கருணாகரக் கையா

வாதைபண்ணி ஏழையெனைச் சேர்தனைசெ யப்பொ றுக்க

வல்லேனல் லேன் செகதீசா—பரத்தைப்புல

வாசாபூர் வப்பவ நாசா

என்கிடி நீக்கி யானென் றுன்னடி போற்றினேனுக்

கிரங்காதி ருத்தன் முறையோ—ஏழைமுன்னாளில்

என்னசெய் திட்ட குறையோ

தெள்ளு தமிழில்வேலுப் பிள்ளை சொல்லுமிக்கீதம்
தித்தித் திடும்நற் றேனே—இதையறிஞர்
தோந்து தெளிவர் தானே.

இராகம்-ஆனந்தபயிரவி. தாளம்-சாபு.
பல்லவி.

பரத்தைப்புல நிவாசனே-தரியாம்பகா
பரத்தைப்புல நிவாசனே

சாணங்கள்.

கருத்தைக் கொடுத்தாள் செந்திக்
கந்தன் றுணைவா திருக்
கரத்தைக் கொடுத்தருள்-பரத்தைப் புலத்திலைங்
கரத்துத் தமகய-முகத்துத் தமபா— பர

அம்பு விரி னிதமும்
நம்பி யுன் னடிக்கொண்ட
அடியன் படுமிடி-யதுகண் டணையிது
நொடிவந் தெதிர்பொடி-படநின் றருள்புரி— பர

அழுது அழுது உன்னைத்
தொழுது பணியு மென்னை
ஆளுங் கருணைபஞ்ச-மாகி லெவருந் தஞ்சம்
ஆவ திலையேன்வஞ்ச-மவதியுறுதெ னெஞ்சம்— பர

இன்னும் பிறவி கொடுத்
தென்னை வருத்திற் பழி
எய்து முனக்கிலை-என்னிற் றண்ணளி
ஏது மிலையிந்த-ஏழைக் கொருவழி— பர

விள்ளுங் கவிதைவேலுப்
பிள்ளை யடியர்பாடி
விரய மிடவுணை-யழியு முனைவினை
விசித விதரண-விமல விகசித— பர.

இராகம்-செஞ்சுருட்டி. தாளம்-ஆதி.
“துலங்குசெம்பொன்” என்றபடி.

திரங்கொள் செம்பொன் னடியருள் கரிமுக
தேவாநா னைழை ரட்சை
செய்வாய்தித் திக்குந்தேனே—உரும்பைநகர்ச்
செல்வாதித் திக்குந் தேனே

இலங்கு மங்குச பாசகணைசுர
எந்தாய் தேவாதி தேவர்கள்
ஏத்துங் கருணைவாரியே—பேரின்பவெள்ளம்
என்றுஞ் சொரியும் மாரியே

தாட்டிகாவொரு கோட்டனேவினை
யாட்டாவென் வேதையாதி
தற்பரா னந்ததீபமே—கணைசதுரை
தற்பரானந்ததீபமே

பத்தர்வந்தடி நத்தநின்றருள்
முத்தே யுமைபயந்த
பாலாவுனக் கபயமே—பரத்தைப்புல
லோலா வுனக் கபயமே.

கந்த மாமலர் சந்து நீறணி
எந்தாயெற் காறல்செய்யும்
காவே கற்பக தாருவே—கருணாகர
கோவேயற் புத மேருவே

வள்ள லெனவுணைவேற்
பிள்ளை சொன்னதை நம்பி
வந்தேனுன் கோவின் முன்னமே—எனக்குவரந்
தந்தாள வாவிற் பன்னமே.

இராகம்-தன்னியாசி. தாளம்-ஆதி.

“மயில்மிசைவருமொரு” என்றபடி.

பல்லவி.

அரிதிரு மருகனி னடியிணை தனைநீ
அயராதே மனமே-ஒருபோதும்-அயராதேமனமே
சரணங்கள்.

தருநிழல் குமிழ்நிலை தருமிது தேகம்
சாம்பவி தனையனு தினமிடப் பாகம்
மருவிய பரனருள் உயர்மருப் பேகம்
வகிகண பதியடித் துணையேநிர் வாகம்—

அரி

பொன்புவி மடமக ளாசையும் விழலே
புகழ்தி காரமுத்தி யோகந்தரு நிழலே
அம்புவி தனிற்சிவ சுதனிவன் கழலே
அனுதினந் துதியல தடைகதி நழலே

அரி

அடியவர்க் கருள்கரு னாகரப் பிள்ளை
யாரென நினைத்திட அகலுமுன் தொல்லை
கொடிய நமன்வந்துனைத் தடிவது மில்லைக்
கொள்ளுவாய் நிசமென வேற்பிள்ளை சொல்லை—அரி.

காவடிச்சிந்து.

“பாளை வாய்க்கமு” என்றபடி.

கந்தனுக்குமுன்புவந்தசந்தாகருணாகரோச
கற்பகக்கன்றேறயெனைக்கண்பாரையா—உனைநான்
காணவென்முன்வந்துகிர்பை-கூரையா

பாலர்முதியோரெனப்பல்லோர்மடவாராடவர்தம்
பாடுசொல்லி ஆறவரமோனமேன்—எம்
பதியெனுமுனக்கிதவ-மானமேன்

என் துயரைச்சொல்லியழஒன்றிரண்டோஎன்னி லுன்
னிரக்கமில்லையென்கிலென்னசெய்குவேன்—ஏழை
எப்படிநானிப்படியி-லுய்குவேன்

தொட்டவண்டமாயிரத்துஎட்டையுமரசசெய்த
குரனல்லநாடுரோழையேயையா—உனது
சோதனையிதைப்பொறுப்பெ-டுதையா

பூர்வகர்மபோகமெனிணைப்பணிவததைப்
போக்கவெனநீயறியவில்லையோ—இல்லெப்
போவெனி லுனக்கதிழி-பல்லவோ

அடிப்பதுமுன்கையெனையணைப்பதுமுன்கையெனை
யடியனறிவேன்கிருபைகூரையா—இதோ
அன்புவைத்தெனதுமுகம்-பாரையா

வட்டநிதம்பண்ணியன்பரிட்டசித்தியெய்தவய
வைப்பதிவேற்பிள்ளைசெய்பாமாலையே—இதை
வந்தனைசெயவராடுதம-டுலையே.

ஐந்தெழுத்தைதையோதவறியேனரகராவென
அறையவறியேன்கதியெற்கென்னையா—அறி
வற்றநாயென்டுனெனக்குச்-சன்னையா

பெற்றபிள்ளைபுத்தியற்றபித்தனாகவந்ததென்று
பெற்றவர்கைவிட்டதெங்குமுண்டுமோ—இந்தப்
பேதையைக்கைவிட்டால்நீதி-கண்டுமோ

எந்தவினையுந்தவிர்க்குமெந்தைவிக்கினேசெனென்று
இத்தரையோர்சொல்லவதுபொய்யாகுமா—பொய்யா
மென்கி லுன்னையாரும்நம்பப்-போகுமா

அந்திபகலாயுனைநீனைந்தமுதுஒலமிட
ஆறுதல்தராதிருத்தல்நாயமா—சாமி
ஈதுமாயன்கோதரசம்பர-தாயமா

ஏசுவதுமுன்னையேழையானிருகாங்குவித்து
எண்ணுவதுமுன்னையெதினாலையா—அழுந்தும்
இன்னலினாலல்லவோசொல்லீர்-துய்யா

ஆத்திரத்தோன்னடியைத்தோத்திரித்துநானிலவு
காத்தகிளிபோலிருக்கீதியோ—எண்ணப்
பார்த்திரங்கநிற்கதொரு-வாதியோ

வாங்கவரமீங்குவரங்கிமறைந்தாயுனக்கு
வரமேதுமுண்டோசாமியென்னிலே—இனி
வாங்காமல்விடேன்பழியுன்-முன்னிலே

கையிரண்டையவரீகையையுடையாரெனிலைங்
கையுடையநீயருளவல்லையேன்—ஐயா
காசினியிலேழைக்கிது-தொல்லையேன்

அடியர்பிணிக்ஞ்சஞ்சீவினியுமருள்கற்பகமு
மாய்விளங்குமற்புத்பகாசமே-உன
தன்பிலையேலேதனக்கவ-காசமே

ஆவினைப்பிரிந்தகன்றுபோலுனைப்பிரிந்தகன்று
ஆறலற்றுழன்றசீவர்கோடியே—அவர்க்
காரருட்புரந்தளிப்பர்-நாடியே.

இராகம்—பியாது. தாளம்—ஆதி.

ஐயா எனக்கா யிங்கே-செய்வ தெவையெனநீ
அறிவா யறிந்துஞ் செய்யத்-
தடையேனே—ஏரம்

மெய்யிற் பிணியணுகர், விதஞ்செய வேணும்
மேற்குறை வில்லா ஆயுட், பெலந்தர வேணும்
வையம் மதிக்கும்பெரும், நிதிதர வேணும்
வலிமை க்லையறிவு, தரவேணும்—ஏரம்

சித்தி புனிதஞ்சிவ, பத்திபே ருத்தி
சீவகா ருண்யம்புதர, சந்தான விர்த்தி
நத்தி யெனக்கருள, வேணும்நீ யத்தி
நயமுகனே யென்புன், வினையகற்றி—ஏரம்

கங்கொ லைகாமம், களவு பொருமை
கபடுபொய் கோள்கன, வினும் நினையர்மை
எள்ளுஞ் சிவனடியா, ரைத்துதி மேன்மை
ஏழை யெனக்கருள, இதுவேனே—ஏரம்.

வள்ளலே கருணை, யுள்ளமோ டுன்னை
வரம்புரி யெனநீ, மனமிலா தென்னைத்
தள்ளுவ தில்லை, விள்ளும்வேற் பிள்ளை
சாற்றுமலை யாலறிந், தேனா னுன்னை—ஏரம்.

இராகம்—அடாண. தாளம்—நுபகம்.

“முருகன் திருமால்மருகன்பெருமை” என்றபடி.
பல்லவி.

அரிமா மல ராள்மருகா, அமலர்—ஆனை.
ஆனன னேயருள் தாகரு, ணுகா—
அனுபல்லவி.

அரி

ஒருபோ துமுன் னைமற வாமலென்
னுளமாகிய திருவாலய
மொளிர்வாய்கய முகநாயக—
சரணங்கள்.

அரி

இன்னு மிடரில்வைத் தென்னை யழுத்தில்நீ
நதுமுறையோசொல், நாதா—உன்னை
என்றுந் தொழுதுநான், கொண்டபலனிது
என்கச் செகஞ்சிரி யாதா
அன்று சேந்தன்சிறை நீதவிர்த்தாயென்
றதுபொய்யா தாவசை, காதாசற் போதா
துன்றி யுனைப்பணி வேனுக்கருள் தாதா
துதியைங்கா—சிவனன்றருள்
சுதசம்பரம்—திரியம்பக—

அரி

என்று முரும்பை மலாய் யூனியன்மக்க
ளின்னித யம்வகி லோலா—அவ
ரெண்ணும் வினைக்கருள் பண்ணி யவலையீ
டேற்றுஞ் சமனசற் சீலா
மன்னு பரத்தைப் புலத்தி னடம்புரி
மாது வலவை மகிழ்ந்திடும் நாயகா
மின்னுமெய் வானவ ரேத்தும்வி நாயகா
மிளிருங்குண—நி திரீகதி
யருளுங்குண—ப திரீகதி—

அரி

ஏழை படும்வர்கைத கொஞ்சமோ நீயிதை
 இன்னு மறியாயோ நாதா—வேறு
 யாரிடஞ் சொல்லுவே னீதெய்வ மாசி
 லீ துநீதியோ மலர்ப் பாதா
 வேளையிதுவந்து நீயிரங் காவிடில்
 வேறு துணையில்கை பென்பதுவுஞ் சூதா
 பேழைவயிரூபித் தன்கும ராவிதா
 பெருமைக்குண—மொருமெய்ப்பதி
 எனவிப்புவி—துதியப்பதி— அரி.

“ஆறுமுகவடி வேலவனேகலி யாணமுஞ்” என்றபடி.

அங்குசபாச கணைசவிக்கனேச வடியன்முகம்பாரும்—எனக்
 காறல்செய்தாள இதுவேதருணமென்-ஐயாமுன்னே வாரும்

[மி
 இங்கெனக் காறுதல் செய்பவரின்றி இடர்ப்படும் வேளையிலே-சா
 பங்கமுறவெனை விட்டுடொளித்தால்நீதி-பற்றுமோ என்னுரையே

[து
 வேதனையுற்றமு வார்க்கிரங்காது வெகுண்டுஞ் சிரிப்பார்களோ-அ
 சோதனையென்னி லெரியில்விட்டும்பிள்ளை-சோதனைபார்ப்பாரோ

[வே-நீ
 சூறையில்நின்று சுழலுந் துரும்பென்று சொல்லுமிவ் வேளையி
 மாறமுகத்தைவைத் தாலதுநீதியோ வள்ளன்மை யோதுரையோ

வட்டமுனையடி யார்புரிந்தேயிட்ட சித்தியடைவதற்கு-சொல்லா
 கட்டியமலை யிதுவேலுப் பிள்ளை-கருணைவைத்திருமையா. [ந்

விருத்தம்.

தாசியர்பா தாளமாயிரக்கவுறைவிடமாகித்தனயன்கேள்வி
 பூசிகெசகத்தாய்ப்பத்தோடொன்பானட்சரத்துட்பூணமாய்நின்ற
 காசிவிசுவேசனருள்முத்தகுமரனைப்பணிந்துகழலைக்கண்டு
 நேசுதொண்டர்க்கொருபொழுதுமிலைப்பிறவித்துன்பமிதுரிச்யந்தானே.

தாசியர்பா தாளம்—பரத்தைப்புலம்.
 இரக்கஉறைவிடம்—கருணாகரம்.
 தனயன்கேள்வி—பிள்ளையார்.